

(reportáž z pořadu Třináctého na Třináctce)

Svatý Prokop byl kněz a poustevník. V době, kdy žil, neexistoval kněžský celibát. Prokop měl syna Jimrama, mýtil lesy v krajině Posázaví a tam založil i mnišskou osadu a klášter. V roce 1588 byly jeho ostatky přeneseny do Prahy. Kousek za Hlubočepy, v Praze 5, se táhne romantické Prokopské údolí a v něm stál do padesátých let minulého století kostelík svatého Prokopa, než byl v rámci vojenského prostoru vyhozen do povětří.

V Nových Butovicích, tedy na území Prahy 13, je náměstí nesoucí krásný název Sluneční. Praha 13 je jedno velké sídliště a jen jedno z mála míst, na němž vyrostl komplex moderního duchovního centra. V Nových Butovicích nese název Komunitní centrum svatého Prokopa. Jeho součástí je i moderní zvonice a prostor pro bohoslužby, ale krom toho nabízí velkou škálu

Slávek Klecandr

foto: Tomáš Pohl ©

programů z oblasti kultury a vzdělání. Právě v tomto centru se koná pravidelný kulturní pořad s názvem Třináctého na Třináctce. Zvolené datum zcela jistě bojuje s pověrou, že číslo třináct je číslo nešťastné.

Dramaturgem, organizátorem a duší pořadu je Lucie Haschková. Kdykoliv jdu na nějaký koncert, jsem si téměř jist, že tam právě ona bude jako divák. Lucie je členkou souboru Geshem, který před nedávnem slavil sedmé výročí. Geshem zpívá a capella především afro - americké spirituály v originále či hebrejské a další písně. Geshem a spirituály byly vlastně prapříčinou pořadu. Letos se v prostorách Komunitního centra uskuteční již pátý ročník Spiritual Festu pořádaného právě souborem Geshem ve spolupráci s Městskou částí Praha 13.

Hlavním a stálým účinkujícím v pořadu Třináctého na Třináctce je písničkář **Slávek**, vlastně Stanislav,

KI

ecandr

. Slávek v pořadu vystupuje sám se svými kytarami a foukací harmonikou, opatřenou držákem se složitým šroubovacím mechanismem. Slávek je hudebním samoukem a v současnosti pedagogem v hudební škole. Od roku 1975 působil v kapele Bílé světlo s blízkým vztahem k Plastic People of the Universe. Po účinkování v dalších uskupeních vzniká v roce 1985 kapela Prostor a po jejím rozpadu se ve východních Čechách schází a tajně po evangelických farárech hraje skupina beze jména, z níž vznikl v roce 1988 dnes již legendární Oboroh v čele se Slávkem. Stálíci Oborohu kromě Slávka jsou i jeho bratr Václav (saxofony a klarinet) a Roman Dostál (klávesy a zpěv). Co říci k vystoupení Slávka Klecandra? Jeho vysoká mužná postava působí po několika úvodních slovech a tónech plachým dojmem. Není to stejný pocit, jaký mám při vystoupeních Jiřího Smrže, ale oběma je vlastní pokora. Slávek Klecandr nezapře své kořeny v dylanovských či mertovských textech. V žádném případě se však nejedná o nějakou "retro", ale spíše o kongenialitu. Oboroh, ale i Slávek Klecandr, zpívají mimo jiné i zhudebněné texty ekumenického překladu Bible. Nejde ale o nějakou lacinou náhražku "náborového" kázání, jde o ukázkou citlivé práce s textem knihy, v níž jsou asi odpovědi na všechny otázky a každý najde tu svou, chce-li a dokáže-li věřit. Měl jsem v ruce řadu křesťanských zpěvníků obsahujících melodické písně vyznávající v moderním rytmu lásku k Ježíši a slyšel jsem zpívat na toto téma i několik souborů. Na rozdíl od nich se Slávek Klecandr snaží nenásilně bez velkých gest a básnění na efekt předávat ostatním svou víru a své přesvědčení. První část večera zahájil tradičně Slávek Klecandr šesti písněmi a pak předal malé pódium svým hostům.

Petra Šany Šanclová krom kytar, kláves a flétniček přivezla do Prahy i Michaela Vašíčka s jeho bezpražcovou basou. Programově to měla být derniéra této umělecké, ale lidské dvojice. Jenže když jsem pozoroval ty dva, jak si jejich kytary a pohledy na jevišti povídají a souznějí, byla by škoda pro diváky, ale i pro ty dva lidi, kdyby to bylo naposledy. Šany, jak jsem napsal i v reportáži ze křtu její desky, zastane celou kapelu, ale ten štíhlý vlasatý kytarový mág, to je Šany na druhou. Kytara Michaela Vašíčka, který zcela jistě lékárnicky dávkoval každý tón v nahrávacím studiu, to je účinný katalyzátor Petřiných písní.

Nevím, kolik diváků a zcela jistě stálých příznivců Slávka Klecandra slyšelo a vidělo Šany poprvé? Potlesk a reakce publika svědčily o tom, že se Lucii Haschkové dramaturgie povedla.

Po přestávce nastoupil znovu Slávek, zdvihl držák mikrofonu na maximum, chvíli si hrál se šroubem držáku harmoniky, a zazpíval druhou sérii svých písní. Potom večer zakončila Šany druhým poločasem své desky a jako přídavek zněla nádherná bluesovka i se Slávkovou doprovodnou kytarou.

Štastná trináctka

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 31 Květen 2007 04:00

Třináctka tedy není zcela jistě v Komunitním centru svatého Prokopa nešťastným číslem. Jenže každá radost má i svou odvrácenou stranu. Tou jsou finanční prostředky, sice ne příliš velké, kterých se nedostává, takže velmi hezké dramaturgické plány dostávají vrásky. Byla by škoda, kdyby na Slunečním náměstí byla třináctka v budoucnu zase pouhým nešťastným číslem. Pro ty, kteří by snad chtěli pomoci, nabízím kontakt na organizátorku Třináctek, [lucie\(zavinac\)spiritualy\(tecka\)cz](mailto:lucie(zavinac)spiritualy(tecka)cz).